

Veronika Polnická, Klášterní kostel sv. Antonína v Dačicích jako místo paměti

Veronika Polnická si za téma své bakalářské práce zvolila klášterní kostel sv. Antonína v Dačicích. Autorka poté, co představila prameny a literaturu k tématu, začíná své líčení stručným nástinem dějin města, do nichž v první polovině 17. století vstoupily děje mnohem širšího rozměru: třicetiletá válka a počátek katolické protireformace. V roce 1660 došlo v Dačicích k neobvyklému aktu: z iniciativy místního měšťana, soukeníka a dačického primátora Matěje Jiřího Kapety byl založen františkánský klášter s kostelem. Neobvyklému proto, že zakládání řeholních institucí bylo většinou nad možností měšťanských fundátorů – to se ostatně po krátké době potvrdilo i v Dačicích, kde se těžiště podpory františkánského kláštera přesunulo na příslušníky místní aristokracie. Autorka představila důležité světce řádu, pojednala o stavbě komplexu a podrobně zpracovala jednotlivé prvky výzdoby klášterního kostela. V drobných medailonech se věnovala osobnostem z řad aristokracie, které se zasloužily o stavbu a výzdobu chrámu, z nichž zaujmou zejména František Antonín Berka z Dubé a Václav Vojtěch z Vrbna, kteří se zasloužili o pořízení hlavního oltáře a jeho ozdobení obrazem vídeňského malíře P. Strudela. V kostele se dále fundátorsky uplatnila řada dalších osobností a několik z nich je připomenuto na tabulích s jejich jmény, které jsou instalovány v kostele. Autorka se pokusila na příkladu dačického klášterního komplexu sledovat, jakým způsobem jednotliví fundátoři ovlivňovali ikonografické programy děl, která objednávali. Většinou šlo o výběr světců, kteří byli osobními patrony zainteresovaných jednotlivců. Na příkladu dačického františkánského kláštera autorka také sledovala, jakým způsobem se paměť na fundátorské počiny uchovává. Dělo se tak pomocí běžných prostředků: nápisy, erby a epitafní texty, z nichž je hezky patrné, že v Dačicích se protuly v relativně skromném prostředí zájmy místních měšťanů, aristokracie i členů řeholní komunity, kteří chtěli budoucím připomenout své někdy zásadní, někdy skromné zásluhy a hlavně uchovat pro budoucnost připomínku své osoby.

Autorka, přestože přistoupila k práci s velkým osobním zaujetím, ne vždy dokázala proniknout za úroveň konstatování a hledat širší a hlubší souvislosti. Přesto její práci pokládám za přínosnou, **doporučuji** jí k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako **velmi dobrou**.

Michal Šroněk

